

Ó-saga

Einu sinni var stelpa sem var óvenju málsnjöll og minnug og góð að nota ímyndunaraflíð. Hún var líka mjög flink að syngja og þekkti mörg lög sem hún var búin að læra í leikskólanum.

Stelpan hét _____ og leikskólinn hennar hét _____.

_____ hafði nýlega fundið mjög fallegan óskastein. Hann var svartur og kringlóttur og _____ hafði skrifað stafinn sinn, Ó, á steininn og falið hann á mjög góðum felustað. En nú var hún búin að velja sér ósk og eftir leikskólann í dag ætlaði hún að ná í steininn, halda honum í lófanum og óska sér. Hún var viss um að það myndi virka, því að draumar geta ræst, alveg eins og í laginu sem þau sungu stundum í leikskólanum.

Nú vildi svo til að einmitt þennan dag hafði vondi galdrakarlinn fundið upp á því að hann vildi stela öllum óskasteinum. Og ekki bara það, hann stal öllu sem hægt var að nota til að óska sér! „Enginn á að fá neina ósk uppfyllta nema ég!“ sagði hann. „Ég óska mér þess að vera óþekkur, ómögulegur, ógurlegur og óttalegur ólátabelgur! Heh, heh, heh!“

Þannig að þegar _____ fór til að sækja óskasteininn sinn var hann horfinn. „Ó nei!“, sagði _____, „ótrúlega er ég óheppin! Steinnin er horfinn og ég náði ekki að óska mér! Hvað ætli hafi komið fyrir hann?“ Þá heyrði hún allt í einu rödd rétt hjá sér: „Það get ég sagt þér. Vondi galdrakarlinn kom og stal öllu sem hægt er að nota til að óska sér.“

_____ horfði í kringum sig mjög

hissa. Hún sá engan. „Hver ert þú? Hvar ertu?“ spurði hann. Röddin svaraði. „Ég er hér, en ég er ósýnilegur. Ég heit Púff og er töfradreki. Venjulega eru það bara fullorðnir sem geta ekki séð mig en nú er ég líka orðinn ósýnilegur fyrir börn. Þegar galdrakarlinn stal öllum óskahlutunum þá gat ég ekki lengur uppfyllt óskir barna um leikfélaga og skemmtilega leiki og þá gátu þau heldur ekki lengur séð mig. En það er gott að þú getur í það minnsta heyrð í mér. Viltu hjálpa mér að fara til galdrakarlsins, _____, svo að hann skili aftur óskasteininum þínum og öllum hinum hlutunum sem hann hefur stolið?“

Að sjálfsgöðu var _____ til í það. „Er eitthvað sem við þurfum að taka með?“ spurði hún „Hmmm,“ sagði Púff. „Já, við þurfum.... glerbrot, álpappír og kúlupenna.“ _____ fannst þetta svolítið skrítið en treysti Púff fullkomlega. Eftir að þau höfðu fundið þessa hluti lögðu þeir af stað.

Fyrst fóru þau gegnum ævintýraskóginn þar sem þau heyrðu töfrafuglinn syngja hátt uppi í tré. Síðan fóru þau kringum froskatjörnina þar sem froskarnir kvökuðu og heilsuðu þeim vingjarnlega. Næst flýttu þau sér fram hjá draugahúsinu. Það var svolítið óhugnanlegt.

Eftir að þau höfðu gengið lengi komu þau að gömlum eineygðum manni sem stóð hjá risastóru tré og kallaði upp: „Huginn og Muninn, komið nú niður undir eins. Þetta er hætt að vera fyndið!“

„Hvern ertu að kalla á?“ spurði _____ manninn. „Hrafnana mína,“ sagði hann. „Ég heiti Óðinn og hrafnarnir mínir heita Huginn og Muninn. Þeir eru móðgaðir út í mig vegna þess að ég gleymdi afmælisdeginum þeirra, og nú

vilja þeir ekki koma niður úr stóra trénu hérna sem heitir Askur Yggdrasils.“

Nú skildi _____ hvers vegna Púff hafði viljað taka glerbrot, álpappír og kúlupenna með. Hrafnar eru nefnilega mjög hrifnir af glitrandi hlutum, þannig að glerbrot og álpappír eru fullkomnar afmælisgjafir, og kúlupennann gæti Óðinn notað til að skrifa afmæliskort. Þetta útskýrði hún fyrir Óðni og nú voru hrafnarnir tveir loksins tilbúnir að fyrirgefa honum. Þeir flugu niður og settust á axlirnar á Óðni.

„Heldurðu að þeir verði glaðir ef ég syng fyrir þá lag um krumma?“ spurði _____. „Það er ég viss um,“ sagði Óðinn. Eftir að _____ var búin að syngja krunkuðu hrafnarnir í eyrað á Óðni eins og þeir hefðu fengið góða hugmynd.

„Af því að þú hjálpaðir okkur að sættast,“ sagði Óðinn, „vilja Huginn og Muninn gefa þér þennan töfrapoka. Það er alltaf hægt að taka upp úr honum það sem þú þarft mest á að halda.“

_____ þakkaði kærlega fyrir töfrapokann og hélt áfram á leiðinni til galdrakarlsins. Þau Púff klifruðu upp á fell og sáu þá kastalann hans í fjarska. „Flýtum okkur nú, Púff,“ sagði _____ og þau hlupu afganginn af leiðinni.

Fyrir utan kastalann herti _____

upp hugann og bankaði á kastaladyrnar. Galdrakarlinn kom til dyra. „Hver ert þú og hvað viltu?“ spurði hann ókurteislega. „Ég heiti _____ og ég vil fá þig til að skila óskasteininum mínum og líka öllu hinu sem maður getur notað til að óska sér.

„Hmm,“ sagði galdrakarlinn. „Allt í lagi, en þá vil ég fá eitthvað annað í staðinn. Ég vil fá 10 hluti sem byrja á Ó. Það geturðu örugglega ekki því að það er svo lítið til sem byrjar á þeim bókstaf.“

En _____ brosti bara, því að hún var með töfrapokann. Hún stakk höndinni niður í pokann og dró upp.....

Eftir að _____ var búinn að taka tíu hluti upp úr pokanum þurfti galdrakarlinn að skila öllum óskahlutum, þar á meðal óskasteininum hennar. Og nú var Púff líka orðinn sýnilegur fyrir henni, þótt galdrakarlinn gæti greinilega ekki séð hann. _____ varð mjög glöð því að nú gat hún óskað sér. Hún óskaði sér að hún myndi aldrei hætta að geta séð vin sinn Púff, ekki einu sinni þegar hún yrði fullorðin.

Og sú ósk rættist.